

El desodorant

Els Manel van omplir dilluns el teatre Grec en el seu pas triomfal pels festivals d'estiu en què participaran per tot Catalunya

oriol duran

Els Manel són la cirera de l'estiu. Programar el quartet barceloní és una aposta segura. Amb ells saps que acabaràs penjant el cartellet d'“exhaurides les localitats” i que, gràcies a això, es dispararan les estadístiques d'ocupació desitjades per trobar ressò i patrocinadors. I així va succeir dilluns passat al teatre Grec, amb un ple monumental i amb la presència de la plana major de la conselleria de Cultura.

Curiosament, a la porta d'accés regalaven una mostra de desodorant, com una advertència per posar remei a suors de tota mena. Però aquest detall publicitari era del tot innecessari. Els

Manel són ara per ara un buf d'aire fresc en el panorama musical. Aquest veterà cronista feia temps que no participava en un concert tan respectuós. M'explicaré. El silenci entre el públic va ser constant, només trencat per alguns crits aïllats per tirar floretes als artistes i per les tímides veus que es van atrevir a cantar. La resta va ser una demostració de respecte absolut. Res va trencar l'harmonia, el bon ambient. El fenomen Manel en la seva màxima expressió.

Queda clar que els Manel hipnotitzen l'audiència amb una fórmula que s'escapa a la lògica aplicada. Afirmar que la clau del seu èxit se centra en les lletres de les cançons és molt assegurar. És cert que els textos són un atractiu, que diuen moltes més coses del que és habitual en els grups de pop-rock. Però potser el secret es trobi en la manera de fusionar el contingut amb les melodies. Les cançons sonen rodones, malgrat que els ritmes se'ns presentin coneguts. De vegades (Pla quinquennal) recorden la vessant surrealista del Rock Laietà; d'altres (Dona estrangera) ens traslladen a Irlanda; també ens desperten la memòria (Captatio benevolentiae) del Grup de Folk, o s'estenen a altres punts del globus, gràcies a melodies amb regust de sirtaki (La gent normal) o country (Ai, Dolors).

Després de posar vents al concert amb Benvolgut, va quedar clar que el desodorant que regalaven a l'entrada era una metàfora del que és el paper dels Manel en la música catalana. No fan pudor de res. Ni d'arribisme ni d'oportunisme. L'aroma dels Manel és del tot natural.

Publicat a:

-Avui 13-07-2011 Pàgina 48

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/434049-el-desodorant.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss